

– címen megtartott konferencia Canberrában

nyújt minden magyarnak, aki igényt tart a magyar kormányzat tevékenységének megismerésére. Ez kiterjed az otthoni és a kárpát-medencei fontos események ismertetésére. Továbbá lehetőséget nyújt a nagyvilágban működő magyar szervezeteknek híreik, eseményeik ismertetésére és az egymás közötti kommunikációra. Ezen felül azok számára, akiknek a magyar nyelv használata nehézséget okoz, mindez angolul is rendelkezésre áll.

Végezetül kitér a szerb restitúciós törvényre, ami kollektív diszkriminálja a délvideki magyarságot, kizárva annak részvételéből. Ismertette, hogy emberjogi szempontból megóvta a törvénynek a magyarsággal szembeni diszkriminatív intézkedéseit, és tudomására hozta szerb kormánynak, hogy a nemzetközi jog nem ismeri a kollektív bűnösséget, s hogyha ezt a törvényt nem módosítják, akkor Magyarország megvétőzza Szerbia felvételét az EU-ba. Örömmel jelentette, hogy máris megállapodás jött létre Belgrádban *Pásztor Istvánnal*, a *Vajdasági Magyar Szövetség* elnökével, a törvény javasolt módosításáról.

Kijelentette, hogy Magyarország ezentúl nem tűr el semmiféle vele szemben kifejtett atrocitást, és kivéd minden magyarságot ért támadást!

★

Csapó Endre, a Magyar Élet hetilap főszerkesztőjének felszólalása:

Miniszterelnök-helyettes úr! Nagykövet! A Konferencia tisztelt résztvevői!

Mindenek előtt szeretném érzékelteni, hogy számunkra, ausztráliai magyarok számára ez a nap történelmi nevezetességűvé válik azáltal, hogy ez alkalommal Magyarország nemzeti kormánya a legmagasabb szinten van jelen, egy olyan alkalommal, amikor ez a jelenlét csak nekünk, magyaroknak szól, mégpedig arról szól, hogy a nemzettel már deklarált azonosságunk gyakorlati megvalósításának alapjait itt rakjuk le. Ennek értelmében és szellemében köszöntöm **Dr. Semlyén Zsolt** miniszterelnök-helyettes urat körünkben, és mondok köszönetet **Sikó Anna** nagykövet asszonynak, aki már kifejezte elkötelezettségét az ausztráliai magyarok útjának egyengetéséhez, melyen járva valóságosan is egyé válhatunk azzal a nemzettel, amely akkor alkotta meg államiságát, amikor Európa is csak kialakulóban volt. Abban a meggyőződésben, hogy Európa élhetőbb alakban, belső békében újjá alakul, és annak kialakulásában a nemzeti hivatására újra ráébredő Magyarországnak ismét jelentős szerepe lesz, látjuk értelmét az államhatárok szerepét mellőző állampolgársági szemlélet megvalósításának.

Személyesen nagy meglepéssel vettem tudomásul, hogy a nemzeti együttműködés rendszerének kormányában jelen van a keresztény világnézetet képviselő *Kereszténydemokrata Néppárt*, a jelenlegi parlamenti pártok közül az egyetlen, amely történelmi és eszmei alapon képviseli és valósítja meg a történelmi folyamatosságot az ezeréves keresztényi Magyarországgal. Személyes öröm ez számomra, mert hat és fél évtizeddel ezelőtt ennek a pártnak küzdelmes, dicsőséges és végsőkéig kitartó előéletének szemlélője voltam. Ilyen vonatkozásban is köszöntöm a *Kereszténydemokrata Néppárt* elnökét körünkben.

Rátérve a tárgyra, a konferencia

arról szól, hogy a kormány által meghirdetett nemzetegyesítési programot meg kell valósítani. Itt köztünk már felesleges érzékeltetni, hogy a többszáz magyar, aki a magyar nép országán, tehát a Kárpát-medencén túl él, egyéneiben és összességében is értéket jelent elsősorban önmagának, de méretes értéket jelenthet a nemzet egésze számára is, sok adott esetben. Azt is többször megbeszéltük, hogy ez az érték jelenleg alig érvényesül Magyarországra javára. Erzékeljük azt is, hogy megfelelő szervezéssel csodálatos eredményeket lehetne elérni, azáltal hogy az ország mindenütt a világon helyi ismerettel tud megjelenni ott élő honfitársak segítségével. Ezekben a dolgokban végre már egyetértünk, és szerencsére már nemcsak a vágyak birodalmában, hanem a kormány által kínált lehetőségben.

Örömmel tapasztaljuk, hogy a kormány hozzáállása túllépett az elvándorolt magyarságukban megtartásának empirikus gyakorlatán, az eltávozottak társadalmi szervezeteire alapozott képviseleti rendszeren, aminek legrosszabb példája volt az egyesületi keretben szervezett Magyarok Világszövetsége. Ne essék félreértés, a diaszpóra önszervezésben működött és működő egyházi és kulturális intézményrendszere a magyar történelem legszebb lapjaira írott nemzeti megnyilvánulás, az érdek nélküli honszeretet hősköltevénye. A bolsevizmus pusztító világában a nemzeti érzés és érdek ezekben a távoli magyar intézményekben nyert oltalmat és gyakorlatot, és az emigrációs irodalom volt a lelki folyamatosság hídja, amit sajnos még nem ismerhetett meg kellőképpen az ország népe. Tudjuk azonban azt is, hogy sok különböző oknál fogva az emigrációs intézmények csak oázisok voltak a múltban is, és ma is a diaszpóra sivatagjában. Ezzel távolról sem arra utalunk, hogy ne lettek volna derék magyarok az egyesületi életben kívül.

Az emigráció példás módon vitte fiait, leányait nemzeti ünnepekre, tánc csoportba, magyar iskolába. De az életnek nagyon is természetes tényei miatt, a gyermekek és a szülői gondoskodás múltával, a már idegenben született nemzedékek részére mindez – bármilyen szép emléket nyújtott –, kevésnek bizonyult folyamatos magyarságtudat kialakulásához. Itt léphet közbe egy teljesen új koncepció, ami felszedi ezeket a szálakat, megalkotja a folyamatosságot, megtartja felnőttekben is őket a nemzeti érdeklődés körében.

Itt kell tehát rámutatni arra, hogy a diaszpóra – magyarságtartalmát tekintve – nem azonos képlet. Egyik tábor azok sokasága, akik még magyar kultúrkörben nőttek fel. A másik tábor ezek utódai képezik. Egyikkel magyar nyelven kell kommunikálni, másikkal azon a nyelven, amiben iskolázott. De nemcsak a nyelv más, de más kell legyen a tartalom is. Egyikben ébrentartani a magyar érzést magyarul, másikban a távoli, származási ország népének és kultúrájának a megismeretése, megkedveltetése a feladat.

Összegezve, a diaszpóra jó kilenc tizedét egyénileg kell megközelíteni valamilyen módon. Ezt a feladatot csak Magyarországról lehet elvégezni. Magyarországi intézmény kell tehát ehhez, egy olyan alapítvány, amely független a pártpolitikai változásoktól, amely létrehozza, megszervezi, ellen-

őrzi a végrehajtó szervek munkáját, megköveteli az eredményt. Ne legyen kormányzati ügyosztály. Lényege legyen a szakmaiság. A gyakorlati megoldást az internet kínálja, amivel lehetséges létrehozni egyéneket megcélzó kommunikációs szálakat Magyarországról a diaszpóra személyeihez. Ezen túlmenően keresztszálak is szöhetők, azonos érdeklődésű külföldi magyarok között, hogy a természet egy csodálatos alkotását, a pókhálót idézzük. Ebben az internet hálózatban kialakulhatnak, kialakíthatók szakmai kamarák, érdeklődési társulások, ad infinitum, akár szerelmek és házasságok is.

Érdeklődés mellett mindenképpen be kell vonni, mint mozgató erőt, az érdeket is. A turizmusnak kiemelt szerepet kell adni – az ország megismerése döntő magyarságismereti tényező. Jó szervezéssel a nemzetegyesítési program a turizmusból finanszírozható.

Tudom, hogy részben nyitott kapukon zörgetek. Éppen a napokban jelentette be a miniszterelnök-helyettes úr, hogy létrejött a tervezett *Nemzeti Regiszter*. Első internet közleményében megfogalmazta a célt: élővé kell tenni a világ magyarjai közti együttműködést, szorosabbá kell fűzni a kapcsolatot a magyar közösségek között, és ösztönözni kell a magyarság tagjai közötti párbeszédet. Nem feledkezett meg azokról, akik kívül élnek a magyar szervezetek vonzáskörén. Erősíteni kell identitásukat, magyarságtudatukat. Úgy fogalmazott: „*megkeressük és megszólítjuk a világon élő valamennyi magyart*”.

Mint ahogy itt született utódaink is jogosultak a magyar állampolgárságra, kívánjuk, hogy velük is foglalkozzon a *Nemzeti Regiszter*. Ők a diaszpórának egyre növekvő arányát képezik, és mint említettem, velük külön, és a többitől eltérően kell foglalkozni. Mi itt így értelmezzük a miniszterelnök-helyettes úr szavait, amikor a nemzeti egység kiteljesítéséről szól.

Nagy örömmel fogadjuk, két elfecsérelt évtized után, az ország vezetőinek nemzetegyesítő szándékát, kérjük hogy a feladat méretéhez szabják a végrehajtó szervezeteket. Meggyőződésem, hogy a munka lendülete lelkes együttműködést vált ki a szétszórta nemzet-rész tagjaiból.

Köszönöm, hogy szólhattam.

★

Kardos Béla, a *NSW-i Magyar Szövetség* tb. elnöke felszólalása:

Tisztelt Miniszterelnök-helyettes úr, Nagykövetasszony, és a konferencia valamennyi résztvevője!

Javasoltam ennek a konferenciának megtartását, mert úgy érzem történelmi időszak kezdődik, amikor a magyarság felemelkedése nemcsak gondolatok, de tettek formájában is megvalósulni látszik. Ígéretes éveknek nézünk elébe, s ezért fontos, hogy megszabjuk annak világos és eredményre vezető folyamatát.

A *NSW-i Magyar Szövetség* több dolgozatot tett le az új kormány nemzetpolitikai koncepciója kialakításához. 2010. májusában: „*A nyugati szórvány beépítése a nemzetegyesítés programjába a nemzetpolitika feladata*” és 2011. januárjában: „*Gondolatok a külföldi magyarok nemzetegyesítéséhez*”. Ezekről az ajánlásokról azt vártuk, hogy felkeltik a nemzeti együttműködés kormányza figyelmét, és hozzájárulnak egy átfogó nemzetpolitikai stratégia kialakításához. Nem csalódtunk, és

örömmel állapítom meg, hogy ajánlásaink többsége visszaköszön a magyar kormány által foganatosított határozatokban. Ezért köszönettel tartozunk **Dr. Semjén Zsolt** miniszterelnök-helyettes úrnak, a nemzetpolitika irányítójának. Tavaly novemberben a MÁÉRT-en, javaslatba hoztam a határon túli és a külföldön élő magyar állampolgárok szavazati jogának megadását. Ezt a javaslatot egy 11 oldalas összeállítással támasztottam alá. A választási törvény módosításának kérdése most van kidolgozás alatt, és hamarosan a parlament elé kerül elfogadásra.

Most néhány vitaindító pontot kívánok megfogalmazni, ami segíthet a ránk váró feladatok megoldásában:

- A nagyvilágban, diaszpórában élő magyarság a kárpát-medencei szórvánnyal ellentétben nem anyagi gondok, és nem a többségi nemzet agresszív asszimilációs törekvései ellensúlyozására igényel támogatást, hiszen önerőből, a magyar állam segítségével nélkül, teremtettem meg, és tartja fenn intézményeit identitása megőrzésére. A befogadó államok sem gördítenek akadályokat önazonosságunk megélésére. Számunkra a gondot pontosan a nagy szabadság és jólét nyújtotta körülmények jelentik: a gondtalan nemtörődomség, a könnyed tespedtség, és a motiváció hiánya, ami a nemzeti emigráció öregjeinek kihalása révén jelentkezik. Az utódokat, a harmadik és negyedik generációt – akiknek nincs valódi diaszpóra virtuális magyar gyökerei – nehéz a magyarságtudatukban, akár kettős identitás révén is, motiváció nélkül megtartani. Ezt a generációt kell a szétágazó magyar kultúra és tudományosság, a „hungaricum”-ok ráhatásával, megfelelő motivációkkal a magyar nemzet számára megtartani, vagy megnyerni. Ebben a tevékenységben fontos szerep jut a jövőben: a nagykövetségeknek és főkonzulátusoknak, valamint a közösen rendezett Identitás Konferenciáknak.

- A külföldön született és felnőtt generációk már beépültek a befogadó ország mindennapi életébe, ott vannak a gazdaság, az ipar, a tudományosság, a kultúra, az államigazgatás és az egészségügy stb. szétágazó területein, s kapcsolataik révén – ha sikerül őket magyar öntudatukban megtartani és kellően motiválni, akkor –, hasznára lehetnek Magyarországnak.

- Tisztáztuk, hogy a külföldi, tengeren túli diaszpóra ügyét másként kell kezelni, mint a Kárpát-medencei szórványt. Intézményesített kapcsolatokat kell velünk kialakítani. Felmérni, hány közösségi magyar iskola, tánc csoport, cserkészcsapat, egyházközség, magyar ház, klub, rádióadás, öregotthon működik az egyes területeken, s ezeknek működéséhez szükséges támogatást nyújtani tankönyvek, oktatási segédanyagok, CD-lemezek, filmek stb. formájában, valamint tánctanárok, továbbképző oktatók, papok, és előadóművészek időnkénti kiküldésével kell segíteni tevékenységüket. Érezniük kell, hogy az anyanemzet nem felejtette el őket és gondoskodik magyarságtudatuk, szüleiktől kapott hagyományaik megtartásában.

- A külföldön, tengeren túl élő magyar diaszpóra létszáma nagyjából megegyezik a kárpát-medencei, határon túli magyarság létszámával. Ügyintézésüket ennek megfelelően kell megtervezni. Ahogy a kormányzati intézményekben a határon túli magyar

szórvány, Felvidék, Kárpátalja, Délvidék, Horvátország és Szlovénia, ehhez hasonlóan a külföldön, tengeren túl élő magyar diaszpórának az ügyeit is: Európa, Észak Amerika, Kanada, Latin-Amerika, Ausztrália, Közel- és Távolkelet, valamint Afrika területi megosztása szerint kellene intézni. Tudomásunk szerint jelenleg, a külföldi, tengerentúli diaszpóra ügyintézését a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium Nemzetpolitikai Államtitkárságán **Dr. Kocsis Attila** egymagában mint osztályvezető intézi.

- Az eddig ismertetett pontokat figyelembe véve láthatjuk, hogy a nagyvilág diaszpórában élő magyarságának egy független, sajátos érdekeit szolgáló önálló szervezetre lenne szüksége. Segíthet rövid távon a gondok eliminálásában a tervezett *Diaszpóra Tanács*, de hosszú távon egy önálló intézményre lenne igénye, amelynek működését a magyar kormányzat által kidolgozott és támogatott státútum szabályozná.

Köszönöm, hogy meghallgattak.

★

Fodor Sándor, a *Victorai Magyar Tanács* elnöke felszólalása:

Tisztelt Elnök úr, Tisztelt Nagykövetasszony és Kedves egybegyűlték!

Felemelő érzés volt amikor a Brisbane-i találkozón, **Dr. Kocsis Attilával** találkoztam, először kézzelfoghatóan is megéreztem, hogy a mai magyarországi vezetés valóban egy egységes magyar népből gondolkodik, először a második világháború után! Nekem, a Partiumból elszármazott embernek, különösen nagy jelentőséggel bírt az akkor ott lezajló állampolgársági esküvő is. Nehéz azt szavakba foglalni, mit éreztem akkor ott, és mit érzek most itt, hatvan évesen, 31 évvel szűkebb szülőhazám, Nagyvárad, elhagyása után. Az igény egy ilyen jellegű összefogásra, egymás felé való kéznyújtásra mindíg ott volt mindönkben, csak sajnos mostanáig erre a lehetőség nem adatott meg. Most tehát megvan, szeretném, ha tudnánk élni is vele.

Mint a *Victorai Magyar Tanács* elnöke, elmondhatom önöknek, hogy ernyőszervezetünk, ennek az eszmének, a megvalósítására jött létre, magába foglalva a Victoria államban működő 10 legnagyobb magyar egyesületet. Szeretném, ha minden victorai egyesület átérzné ennek szükségességét – sajnos ma ez még nem áll fenn, ellenben a többség igen –, amint azt ernyőszervezetünk létrejötté is bizonyítja.

Az összefogásnak, egymás elfogadásának (még ha különböző politikai, vallási nézeteket vallunk is) kell érvényesülni, ez mindnyájunknak, csak hasznára válik.

Nemrég emlékeztünk meg mind az 1848-as vértanúkra, mind az 1956-os forradalom áldozataira. Mindkét esemény arra kötelez bennünket, utódokat, hogy a haza szolgálatában, érdekében, tegyük félre nézeteltéréseinket és egymásnak kezet nyújtva, biztosítsunk egy békésebb, jobb jövőt a minket követő nemzedéknek.

Érdeklődéssel várjuk a lehetőséget, amit ennek érdekében a mostani magyar kormány nyújtani fog.

Köszönöm, hogy meghallgattak.

★

A Konferencián elhangzott további felszólalásokat lapunk következő számában folytatjuk.